

Loslaten

Nee, de dood is niet de beste vriendin van mensen.
Het ultieme loslaten boezemt ons schrik in.
Nochtans kunnen we heel ons leven oefenen:
de moederschoot verlaten om zelfstandig te kunnen leven,
onze kindertijd achterlaten om volwassen te worden,
het ouderlijk nest verlaten waarin we opgroeiden,
om zelfstandig te kunnen zijn,
het kunnen afstand doen van ons eeuwig jeugdig zijn,
van een onmogelijke liefde,
van een aflopende of afgevoerde job,
van een blakende gezondheid,
van een engagement waar we te traag of te oud voor geworden zijn,
van kinderen die het huis uitvliegen,
van kleinkinderen die andere wegen gaan,
van een te groot geworden huis,
misschien ook wel van allerlei
(onrealistische?) dromen en verwachtingen...
Het leven is één groot oefenveld
waarop we leren los-laten
om enkel onze zielskern over te houden.
Zonder ballast gaan we de confrontatie
met de Grote Liefde vol vertrouwen tegemoet.
Waarom zouden we schrik hebben?
Wacht er niet iemand op ons die ons graag ziet?
De beste voorbereiding op die ontmoeting
is NU van mensen (proberen) houden,
van allemaal, vooral van de naakten, de hongerigen,
de dorstigen, de vreemdelingen,
de zieken, de gevangenen
en zij die rouwen om iemand die ze verloren.

Levende God,
draag Jij nu zorg voor hen die wij moesten loslaten.
Voltooi hen dat ze stralen als licht.

(André Quintelier)